

bedsmænd. Det er jo givet, at de fremmede Embedsmænd, som stiftede Ægteskab her i Riget, ere pligtige til at følge deres eget Lands Lovgivning med Hensyn til Ægteskabsbetingelserne. Men der kunde være Spørgsmaal, om man ikke tillige burde kræve af dem, at de skulde iagttage, at de af dem stiftede Ægteskaber, forudsat at de skulde være gyldige her i Landet — og det er jo Meningen —, opfylde de Betingelser, som den danske Lovgivning stiller, navnlig de Betingelser, der ere af større moralsk og sædelig Betydning. Det er der ikke sagt noget om i Lovforslaget, og jeg tror heller ikke, det kan betragtes som en Mangel. For det første er der jo mellem de Stater, der her tænkes paa, og Danmark ikke nogen gennemgribende Forskel i Henseende til Opfattelsen af, hvad Moralen kræver med Hensyn til Ægteskabsbetingelser. De ville for en stor Del falde sammen. Der er naturligvis Nuancer i Opfattelsen i enkelte Retninger, jeg tænker f. Eks. paa Skilsmissspørgsmaalet, men er der virkelig en Forskel, vil Forholdet næsten altid være det, at de strengere Betingelser stilles af den fremmede Stat, de mindre strenge af Danmark, og saa er der jo ikke noget at paase fra dansk Side. Skulde det endelig i enkelte Retninger stille sig paa en anden Maade, er Sagen jo ogsaa her den, at det kun er en Bemyndigelse for Regeringen, som her gives; den vil altsaa kunne paase, hvad der i den Henseende maatte være at iagttage, inden den afslutter Traktaten. Her gælder altsaa den samme Bemærkning i Motiverne, som jeg før nævnte, at man kan se sig for ved Afslutningen af Traktaten.

Jeg tror saaledes ikke, der er noget at indvende mod Lovforslaget. Jeg betragter det som et Skridt fremad paa en rigtig Vej, som vil være af stor Betydning for Befolkningen i Europa og for Resten i hele den civiliserede Verden, da det drejer sig om et Punkt, med Hensyn til hvilket man fra alle Sider er enig om, at der maa gøres noget. Uagtet Lovforslaget altsaa ikke er en fuldstændig Opfyldelse af, hvad jeg kunde ønske, nemlig en Tiltrædelse fra dansk Side af den mere omfattende Traktat, er det dog et saa betydningsfuldt Skridt i den rigtige Retning, at jeg meget kan anbefale Forslaget. Jeg skønner, efter hvad jeg har bemærket, heller ikke, at der er Nødvendighed for at nedsætte Udvalg om Sagen. Skulde der paakræves enkelte redaktionelle Ændringer, vil jeg antage, at de kunne gøres uden Udvalg.

Johansen: Den udførlige og velvillige Omtale, dette Lovforslag har faaet, gør, at jeg kan fatte mig ganske kort. Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det kunde være af Betydning og maa ske have en større Rækkevidde, om det var saa, at man kunde tiltræde de Traktater, det ærede Medlem taler om, men det foreliggende Forslag maa dog betragtes som et stort Fremskridt og vil tillige være et overordentlig stort Gode for de mange Danske, som ønske at indgaa Ægteskab i de fremmede Lande. Jeg kan derfor meget anbefale Lovforslaget, som det foreligger, ogsaa fordi det opfylder et Ønske, der er fremkommet fra Sverige, og som jeg mener, det maa være os en Glæde at imødekomme, da det, som vi hørte af den foregaaende ærede Taler, ikke kommer i Strid med noget som helst i dansk Lovgivning. Jeg finder det heldigt, at Regeringen nu, da vi have med dette at gøre, har sørget for at give Lovforslaget en videre Ramme end den, der har været ønsket fra Sverige, hvorved Regeringen vil være i Stand til at kunne tiltræde Overenskomster med andre Stater, naar saadant lader sig gøre. — Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget.

Justitsministeren (Alberti): Naar jeg ikke hidtil har kunnet gaa med til for Danmarks Vedkommende at anbefale Tiltrædelse af den af det ærede 1ste kongevalgte Medlem (Goos) omtalte Traktat af 1900, ligger det i, at Danmarks Tiltrædelse af denne Traktat vilde paa forskellige Omraader nødvendiggøre en Forandring i vor civile Lovgivning, som i flere Henseender vilde komme til at afvige fra, hvad vi nu igennem Aarhundreder have været vant til, og efter min Mening vilde medføre Ulemper, som vilde være væsentlig større end de Ulemper, som kunde følge af, at Danmark ikke er Parthaver i denne Traktat af 1900, Ulemper, som jeg i den Tid, jeg har fungeret som Justitsminister, hidtil ikke har mærket noget til. Hvorvidt Forholdene i Fremtiden maatte forandre sig, er jo noget, som jeg ikke kan udtale mig om i Øjeblikket.

Det ærede Medlem rejste det Spørgsmaal, om det ikke muligt burde forlanges i Lovforslaget, at en af de Parter, der indgive Begæring, skulde være den fremmede Stats Undersaat, men indrømmede paa den anden Side, at der ikke var nogen Nødvendighed for at forlange noget saadant. Jeg tror heller ikke, at der er nogen Nødvendighed derfor, thi jeg anser det for